

Az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlése

Az Országos Erdészeti Egyesület f. évi szeptember hó 22-én tartotta küldött-közgyűlését, amelyen részt vettek a 35 vidéki csoport, az Országos Erdészeti Főigazgatóság és a Budapesten székelő erdészeti intézmények küldöttei. *Partos Gyula* elnök megnyitója után *Kutasz Viktor* főtitkár számolt be a legutóbbi közgyűlés óta eltelt idő egyesületi munkájáról. Az Egyesületi közgyűlést legutóbb 1953. szeptemberében, választmányi ülést pedig 1954. novemberében tartott. Az összejövetel ritkasága az egyesületi munkának nem vált előnyére, hiányzott a tagok kritikája, jó tanácsai, javaslatai, amelyekkel segíthetnék a vezetőség munkáját. Az elmúlt 5 év alatt az Egyesület szervezetében tagságában, működésében és célkitűzéseiben jelentős változások történtek. Az erdőgazdaságok szervezeti és területi változásai szükségessé tették a vidéki csoportok átszervezését.

A tagság létszámát és összetételét vizsgálva megállapította a főtitkár, hogy az utolsó közgyűlés óta a múlt év végéig az Egyesület létszáma fokozatosan emelkedett és elérte a 2700 főt. Ebből budapesti tag 203, vidéki 2497. A tagságból 512 harminc évesnél fiatalabb. 1573 30—35 év közötti és 615 50 évesnél idősebb. A fiatalok vannak tehát a legkisebb számban képviselve. Ezzel kapcsolatban a főtitkár felhívta a küldöttek figyelmét és kérte, foglalkozzanak többet a fiatalokkal, mert az egyesületi életben való részvétel éppen a fiatalság szakmai fejlődése érdekében a legjelentősebb.

Az egyesületi munka fejlődése során szükségessé vált az Egyesület vezetésének és a vezetés szervezetének bizonyosfokú módosítása is. A feladatok növekedésével egyre több szerep vár az egyesületekre, ezért a vezetés és irányítás munkáját meg kellett osztani, egyben a felmerülő sok probléma minél helyesebb megoldása érdekében a kollektív irányítást is biztosítani kellett. Ezért az Egyesület több vezető aktivistájából Intézőbizottságot létesítettek és egy-egy elnökségi ülés közötti időben ez tárgyalja meg rendszeresen a felmerült fontosabb teendőket. Egyszerűsítést jelentett a központi bizottságok közül a Műszaki Tudományos Bizottság és a Propagandabizottság összevonása. A régebbi munkabizottságok helyett az erdőgazdaság egyes legfontosabb szakterületeit felölelő szakcsoportokat létesítettek és ezeket a szakcsoportokat a központi Műszaki Tudományos és Propagandabizottság irányítása alá helyezték. A központi bizottságok mellett jelenleg fásítási, — erdőfeltárási, — gépesítési- és erdőművelési szakcsoportok működnek. Ezek közül a Fásítási Szakcsoport a Micsurin Agrártudományi Egyesülettel, a MEDOSZ-szal és a TTIT-tel együtt segítséget nyújtott a Fák Hete megszervezéséhez a legszélesebb társadalmi rétegek mozgósításával. A talajerózió elleni védelem érdekében közös akcióit indított a Micsurin Agrártudományi Egyesülettel és a Hidrológiai Társasággal. A három szervezet együttesen talajeróziós ankétot szervezett s ennek határozatait eljuttatták a Minisztertanácshoz és az érdekelt egyéb szervekhez.

A Gépesítési Szakcsoport főleg a motorfűrészekkel, a közelítő gépekkel, a kialakítandó géptípusokkal, a gépesítés különböző szervezési kérdéseivel, a tudományos kutatás irányelveivel, a gépesítés főiskolai oktatásával és sok más hasznos időszaki problémával foglalkozott. A Szakcsoport összejövetelein számos kérdést tisztázott, vidéki előadásokat és tapasztalatcseréket rendezett.

Az Erdőfeltárási szakcsoport az erdőfeltárási beruházásokkal kapcsolatos gazdasági tanulmányok készítésének irányelveivel, a tájegységi erdőfeltárási tervezésnek problémáival, az erdőgazdasági épületek telepítésének gazdasági és műszaki kérdéseivel, az alsórendű utak tervezésének és kivitelezésének technológiájával, a tervbírálat kérdéseivel, az erdőgazdasági utak fenntartásának szervezési és gazdasági problémáival foglalkozott és szintén több vidéki tapasztalatcserét szervezett.

Az elmúlt hónapban alakult az Erdőművelési Szakcsoport. Eddig csupán Szálasó-erdő Szakcsoport működött és foglalkozott az ország különböző kísérleti területein a szálasos kísérleteivel. Mivel az erdőgazdaság fejlesztésével kapcsolatban sok más erdőművelési probléma merül fel, szükségessé vált az Erdőművelési Szakcsoport megalakítása, amely felöleli az eddigi Szálasóerdő Szakcsoportot is.

A budapesti és a környéki fiatal szakkaderek megalakították az Egyesület körpontjában a Fiatalok Csoportját, amely nem elhatárolt szakmai kérdésekkel foglal-

kozik, hanem inkább megismerkedni igyekeznek a jelentősebb szakmai kérdésekkel. Ez a Csoport igen jó szolgálatot tesz a fiatal szakkaderek szakmai önképzése tekintetében.

Az Egyesület az Országos Erdészeti Főigazgatóság pártszervezetével és a Szakszervezettel együttműködve szakmai továbbképző tanfolyamot szervezett Budapesten és ennek keretében igyekezett az egész tagságot érdeklő erdőgazdasági kérdésekkel foglalkozni. Az Egyesület az előadás anyagát sokszorosítva eljuttatja a vidéki csoportjainhoz ismertetés végett. A vidéki csoportoknál is öröndetesen emelkedik a szakmai továbbképző előadások száma. A főtítkár beszámolt arról, hogy míg 1953-ban az előadások száma 41 volt, 1954-ben 102, 1955-ben 117, és 1956. év I. felében az előadások száma már 166 volt. Még jelentősebben emelkedett az előadások látogatottsága. A résztvevők száma 1953-ban 1579, 1954-ben 7919, 1955-ben 12 982 és 1956. I. felében már 16 895 fő volt. Az előadások látogatottsága tekintetében az Egyesület a MTESZ tagegyesületei között jelenleg az első helyen áll.

Az Egyesület régi hiányt igyekezett pótolni az Erdészeti Zsebkönyv kiadásával. Továbbiak során a főtítkár a vidéki csoportok működéséről számolt be. A legutóbbi közgyűlés óta a vidéki csoportok munkájában is nagy fejlődés tapasztalható. Több csoport dicséretreméltóan tölti be hivatását. Az Elnökség a vidéki csoportok munkájáról főként a jelentésekből értesül. Sajnos a csoportok egy része nem küld jelentést és így nem lehet mindenben figyelemmel kísérni munkájukat. Egyes csoportoknál a jelek szerint a vezetők kiválasztása nem volt megfelelő. Ha a vezetők nagyon elfoglaltak, vagy nem kellő lelkesedéssel vesznek részt a csoport munkájában, ez a csoport működésén is meglátszik. Ezért javasolta a főtítkár, hogy a vidéki csoportok is újból válasszák meg vezetőségüket és igyekezzenek elérni, hogy a vezetés agilis és társadalmi munkát kedvelő jó aktivisták kezébe kerüljön, mert megfelelő eredményeket csak így lehet elérni.

A főtítkár foglalkozott még az Egyesületnek az Országos Erdészeti Főigazgatósággal való kapcsolatával és megállapította, hogy ez egyre jobban fejlődik. Ha vannak is még hiányosságok, mutatkoznak jó eredmények is, és remélhető, hogy a közeli jövőben még hathatósabb lesz az együttműködés. Az Egyesület és a MEDOSZ működésében a múltban sok zavaró atfedés volt. Ezért az Egyesület szocialista szerződést kötött a MEDOSZ-szal. Ebben pontosan meghatározták a két szervezet feladatait és szabályozták az együttműködést. Az eredmények eddig nem kielégítőek, s ez arra vezethető vissza, hogy elmulasztották a közös munkatervek kidolgozását. Nem kielégítő teljesen a MTESZ vezetőségével fennálló kapcsolat sem. A MTESZ 25 tagegyesületet fog össze, ennek zöme ipari egyesület és így a Szövetség vezetősége elsősorban ezekkel foglalkozik és nem ismeri eléggé az Agrártudományi és az Erdészeti Egyesület problémáit. Remélhető, hogy ebben a kérdésben javulás mutatkozik. A Szövetség most megválasztandó vezetőségében az Egyesület képviselője is helyet kap.

A jövő feladatát a főtítkár a következőkben foglalta össze: *Az eddiginél is többet kell munkálkodni a szakmai továbbképzés terén, rendszeresen kell foglalkozni a szakoktatás kérdésével, folytatni kell a fiatal szakkaderek patronálását, a gyakorlati életbe való bevezetését, az eddiginél is nagyobb propagandát kell kifejteni az erdők és fásítások jelentőségének tudatosítása terén, felszínen kell tartani továbbra is az erózió elleni küzdelem kérdését, foglalkozni kell az erdőnek, mint köztulajdon védelmének kérdésével, részt kell venni a fatakarékosság minél hatékonyabb megvalósításában, kezdeményező lépéseket kell tenni az értékes parkok megmentésére. Részt kell venni a távlati tervek, a fontosabb jogszabályok és más hasonló intézkedések előkészítésében. Végül segítséget kell nyújtani az erdőgazdaság minden területén a még meglévő hibák feltárásához és kijavításához. Az Egyesületnek gondot kell fordítania arra, hogy az egyesületi élet bensőbb, a tagság kívánságainak megfelelőbb legyen, közvetlenebbé kell tenni a tagság egyesületi érintkezését. Ehhez igyekezni kell a klubéletet kifejleszteni. Még kell szervezni az eddig elhanyagolt külföldi tanulmányokat, tanaszlatatcsereket és gondoskodni kell a szükséges nemzetközi kapcsolatok kiépítéséről.*

A főtítkár a beszámolójában kitért a Központi Vezetőségre az értelmiség kérdéséről hozott határozatára is. Megállapította, hogy a határozat bátor öszinteséggel feltárja az értelmiség megítélésében elkövetett hibákat és a határozat megnyugvást fog kelteni az erdőgazdasági értelmiségi dolgozóknak a körében is. Feltétlenül szükséges, hogy az Egyesület tagjai a határozatot teljes szövegében megismerjék. Ehhez segítséget nyújt az Egyesület azzal, hogy annak teljes szövegét csoportjaihoz

eljuttatja. Az Egyesület igyekezni fog az elkövetett hibák feltárása és kijávítása, valamint az értelmiségiek helyzetének javítása érdekében a szakszervezettel együttműködve, a határozat szellemének megfelelő javaslatokat kidolgozni, a párt- és hivatali szervek részére.

Végül javasolta a főtktár, hogy az Egyesület az idős elismert szakembereket díszoklevéllel ajándékozza meg, a kimagasló eredményeket elért elhalt szakemberek emlékét pedig emléktáblán örökítse meg.

A főtktári beszámolót követő vita során felvetődött, hogy az Egyesületben többségben vannak az erdészek, ezért az egyesületi munka kiszélesítése érdekében az erdészeket nagyobb számban be kell vonni az Egyesület vezetőségébe, emellett az Egyesület munkájába be kell kapcsolni az igazgatási és az adminisztratív dolgozókat is. Több küldött beszámolt a csoportjuk munkájáról. Előadták, hogy előadásokat, tapasztalatcseréket, tanulmányutakat, klubdelutánokat rendeztek és ily módon is igyekeztek felkelteni az érdeklődést a legidősebb kérdések iránt a tagság körében. Egyes csoportok külföldi tanulmányutakat is rendeztek, a szerzett tapasztalatok azonban nem ismeretesek. Az Egyesületnek lenne feladata, hogy ezeket össze gyűjtse és közreadja.

Az Egyesületnek és főként a vidéki csoportoknak az eddigi propagandamunkát még szélesebb alapokra kellene helyezni, mert az erdővel kapcsolatban nagyfokú a tájékoztatatlanság. Az erdészeti munka megismertetésére legalkalmasabb az erdőknek és fásításoknak tapasztalatcseréken történő bemutatása, amelybe be kell vonni a tanácsi dolgozókat, legeltetési bizottságokat, termelőszövetkezeteket, állami gazdaságokat, és főként az ifjúságot.

A társadalmi szervezetek, a pártszervezetek és a tanácsi szervek nem ismerik az Erdészeti Egyesület munkáját. Ezek a szervek pedig sokban segíthetnék az Egyesület társadalmi célkitűzéseinek a megvalósítását. A kapcsolatok kiépítéséhez szükség volna arra, hogy a vidéki csoportok keressék fel a pártszervezeteket, beszéljék meg a munkájukat, célkitűzéseiket és kérjék a segítségüket.

A küldöttek közül többen javasolták, hogy az Egyesület rendezzen az ország különböző helyein találkozókat, amely lehetőséget adna a legidősebb erdészeti kérdések megvitatására, egyben arra is, hogy az erdészek munkájával a nagyközönység is megismerkedhessen. Az egyesületi munka megjavítását nagyban elősegítené az is, ha a vidéki csoportok szorosan együttműködnének a MTESZ intézőbizottságokkal.

Az értelmiségi határozattal kapcsolatban javasolták, hogy az Egyesület foglaljon állást az egyéni sérelmek felülvizsgálatának kérdésében. Kívánatos volna továbbá, hogy azok a szakemberek, akik jelenleg nem az erdőgazdaság területén dolgoznak, ide visszatérhessenek. Erre az első lépés az volna, ha az Egyesület megkeresné ezeket a szakembereket és tagjai sorába vonná. Az Egyesület és a MEDOSZ együttműködésével kapcsolatban megállapították, hogy még sok ugyan a hiányosság, de a megyei munkatársak közötti együttműködésben már mutatkozik némi javulás.

Vita után az elnök határozati javaslatot terjesztett elő *Káán Károly* emlékének a püspökladányi szikkísérleti telepen emléktáblával való megörökítésére, továbbá az Egyesületben kiváló munkásságot kifejtett szaktársak díszoklevéllel történő jutalmazására.

AZ ERDŐ olvasói ankétja

Az egyesületi közgyűlés keretében zajlott le AZ ERDŐ olvasói ankétja. Bevezetőnek *Keresztesi Béla* felelős szerkesztő számolt be a szerkesztőbizottság munkájáról:

— Az 1956-os évfolyam szerkesztésében továbbra is az a fő irányelv vezetett bennünket, hogy a lap az élenjáró erdőgazdasági gyakorlat részére biztosítson minél nagyobb nyilvánosságot, magasabb szintű szaklapja legyen az erdőgazdaságnak. Ezt a profilt határozza meg ma már az az örvendetes fejlődés, amit az erdőgazdasági tudományos folyóiratszerkesztés és a munkát szervező, agitáló sajtó szerkesztésében tapasztalhatunk. Az ERDÉSZETI KUTATÁSOK legutóbbi évfolyamának teljesen korszerű módon és rendkívül színvonalasan szerkesztett példányai, az Erdőmérnöki Főiskolának ismét megjelenő kiadmányai már kielégítő módon látják el az erdőgazdaság-tudományi anyagközlést, biztosítják legújabb kutatási eredményeink időszerű nyilvánosságát mind az országban, mind a határainkon túl az egész világon. Egyre javul a főigazgatóság és szak-

szervezet propagandistája — az ERDŐGAZDASÁG. A mozgósításon túlmenően kilégíti szakmunkásaink, alsóbb fokú szakkádereink igényeit is a korszerű alapfokú szakismeretek elsajátítása terén. Az erdészeti faipar szakcikkeinek közlését a FA-IPAR c. lap mind közép, mind felső, gyakorlati és tudományos téren egyaránt magas szinten látja el. Ezek között a lapok között félreérthetetlen AZ ERDŐ helye.

Ezen a főirányelven belül lapunk 1956-os évfolyamának szerkesztésében a lehető mértékben igyekeztünk eleget tenni azoknak az észrevételeknek, kívánságoknak, amelyek a nyilvános megbeszéléseken a lap olvasói részéről jogosan megnyilvánultak. A legtöbb kifogás a közlemények egyoldalúan erdőművelési, telepítési, általában biológiai tárgyát érte. Ez ellen már az 1955. évben is erőteljesen küzdöttünk, jelentős eredményeket azonban csupán a folyó évben érthettünk el. Az eddig megjelent és jelenleg nyomdában lévővel együtt összesen tíz lapszámban megjelent 88 közlemény. Ezek megoszlása:

erdőtelepítési, művelési, botanikai, általában biológiai	— —	45 százalék
fakitermelési, gépesítési és műszaki	— — — —	35 százalék
általános erdőgazdaságpolitikai, közgazdasági	— — — —	18 százalék
vadászati	— — — — — —	2 százalék

A lap tartalmi fejlődésére jellemző a fakitermelési, gépesítési és műszaki tárgyú közlemények számának jelentős mértékű emelkedése, valamint az, hogy a nagyobb távlatokat nyitó, általános gazdaságpolitikai kérdéseket tárgyaló írások is lényeges számban szerepelnek már a lap közleményei között. Nem sikerült megfelelő helyet biztosítani a vadgazdasági tárgyú írásoknak olyan mértékben, mint amilyenben azt szerettük volna.

A kéziratok terén a szerkesztőbizottság állandó és nagyméretű fejlődést tapasztal. Tovább bővült az év folyamán az írógárda: a megszokott „hivatásos” szakírók mellett több új, részben fiatal szerző jutott szóhoz, vagy vár a legközelebbi számokban megjelentetésre. Új hang is csendült meg a legutóbbi számban: Kollányi Antal tanulmányában éles és helyes bírálat hangzik az erdőgazdaság vezetésével szemben. Hasonló szellemű írásra a szerkesztőbizottság eddig eredménytelenül ösztönözte az írókat. Nem sikerült eddig a lapban meghonosítani az egészséges bírálatot, termékeny viták kialakulását. Ez az SZKP XX. kongresszusa határozatainak közismertté válása, pártunk júliusi határozatai előtti időben — mai szemmel nézve — különösebb magyarázatot nem kíván. Annál örvedetesebb azonban, hogy ezek a nagyjelentőségű elvi határozatok a mai szakmai gyakorlatunkban is láthatóan hatnak, érvényesülnek.

Az elért eredményekkel a szerkesztőbizottság azonban koránt sincs megelégedve. Nem is lehet, mert a szerkesztői munkának kellő méretű kifejtését a szerkesztőbizottság valóban kollektív szellemű összefogása, a kiterjedt szakterület egyre szélesedő és súlyosodó írógárdája mellett állandóan gátolja, hátráltatja a szűkre szabott lapterjedelem. Erdőgazdálkodásunk fejlődésével állandóan nőnek az igények is, de nő a mondanivaló is. Ezt az egészséges fejlődést veszélyezteteti lapunk szerény 40 oldala, amin csak kevésbé segít az olvasó szemevilágát veszélyeztető apró betűtípus nagyméretű alkalmazása. A szűk lapterjedelem kényszeríti a szerkesztőbizottságot értékes, a termelés fejlesztését szolgáló szakcikkek kéziratainak hosszabb ideig való fektetésére, a kéziratanyagának rendszeres lekurtítására. Teljesen jogos egyes íróink elkedvetlenedése, ha évekil kell várniuk elfogadott tanulmányaik közlésére. Ebben a kényszerű helyzetben gyakran elavulnak olyan írások, amelyek időben megjelentetve számos gyakorlati elgondolást, újabb elgondolások ösztönzését szolgálták volna. Nem kevésbé szolgálja az írói kedv csökkenését a kéziratok mértékén felüli rövidítése. Erősen csökkenti ez gyakran a kifejtett gondolat közérthetőségét is, így a lap a terjedelmi korlátozás mellett nehezebben olvashatóbbá, kevésbé hatásossá válik.

Az utóbbi időben hátrányosan befolyásolta az egyes közlemények megjelenését az, hogy a nyomda állandó késése miatt a kefélenyomatokat nem tudtuk a szerzőknek bemutatni és így több közlemény is hibásan jelent meg. A szerkesztőbizottság elhatározta, hogy ezentúl a nagyobb fontosságú tanulmányokat korrektúrára a szerzőknek még abban az esetben is bemutatja, ha ezáltal a lap megjelenése késik.

— A szerkesztési munka nehéz helyzete érlette meg a szerkesztőbizottság elhatározását, hogy a kiadótól a jövő évi tervben a lap terjedelmének 40-ről 56 oldalra való felemelését kérje.

A felelős szerkesztő a továbbiakban a lap olvasottságával foglalkozott és rámutatott, hogy a jelenlegi előfizetési helyzet nem kielégítő. Az egyesületi csoportoknak nagyobb aktivitást kell kifejteniök a lap terjesztésében, olvasásában. Felvetette a gondolatot, hogy a lap előfizetését újra össze lehessen kötni a tagdíjjal.

A beszámoló után több felszólaló foglalkozott a lap szerkesztésével, de legtöbbszörre összekapcsolták azt a többi erdőgazdasági szaklappal. Arra mutat ez, hogy a szakirodalmat csak teljes egészében szabad vizsgálni, a szerkesztés munkájának elbírálásánál figyelembe kell venni a területet minden vonatkozásban ellátó folyóiratkiadás munkáját. A hozzászólók egyöntetű megállapítása szerint a szerkesztőbizottság jó munkát végez, a lap nagyban hozzájárul a szakmai ismeretek állandó bővítéséhez. *Fuisz József* a nyíregyházai csoport nevében az egyéb szakirodalomnak bővebb ismertetését kérte. *Márkus László* a közleményeknek külföldön való jobb hozzáférhetősége érdekében idegennyelvű kivonatok közzlésére tett javaslatot. *Retkes László* Kecskemétről lelkes hangon számolt be arról, hogy a lap milyen közszeretettel örvend még a kerületvezető erdészek körében is és visszautasította azt a nézetet, hogy a lap cikkeit nem eléggé tudják hasznosítani az alacsonyabb képzettségű erdészek. *Király Miklós* Gödöllőről az idegennyelvű kifejezések mellőzését kérte. *Kemény Lajos* pedig a szolnoki csoport nevében még több gyakorlati tárgyú cikk megjelenését sürgette. *Borsos Zoltán* Sárvárról és *Káldy József* Sárospatakról a lap színvonalának további fentartása érdekében szólalt fel.

A társadalmi munka elismerése

A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének IV. közgyűlése alkalmából kimagasló társadalmi munkájuk elismeréséül *Fekete Gyula* főmérnöknek, az Országos Erdészeti Egyesület főtítkárhelyettesének a „Szocialista Munkáért Érdeméremet”, *Adamovich László* egyetemi tanszékvezető docensnek, az Országos Erdészeti Egyesület soproni csoportja titkárának pedig a „Munka Érdeméremet” adományozta.

Fekete Gyula főmérnök főtítkárhelyettesi munkája mellett mint az Egyesület fásítási szakcsoportjának vezetője széleskörű együttműködést biztosított a Micsurin Agrártudományi Egyesülettel és a TTIT-tel a gazdasági szempontból nagyjelentőségű fásítások propagálására és ennek e lelkes munkának eredményeképpen a DISZ-fiataltság és más társadalmi szervek évente már több millió facsemetét és suhángot ültetnek és gondoznak.

Adamovich László egyetemi docens, mint az Országos Erdészeti Egyesület soproni csoportjának titkára lelkesen irányítja a csoport társadalmi munkáját, példamutatóan összehangolja az üzemi gyakorlat és a szakoktatás kérdéseit és különös érdeme, hogy a csoport szakmai előadások, kötetlen megbeszélések keretében a főiskolai és technikum tanárok és a tanulmányi erdőgazdaság előadóinak bevonásával kiszélesíti a főiskolai hallgatók és technikum tanulók oktatását.

A Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének elnöksége a Szövetség IV. közgyűlése alkalmából a kiemelkedő társadalmi munkát végző aktivisták közül elismerésben és 1000 forint pénzjutalomban részesítette *Kocsárdi Károly* valkói erdészvezetőt.

Kocsárdi Károly erdész mint „Az Erdő” szerkesztőbizottságának tagja végzett elismerésre méltó társadalmi munkát. Javaslataival, bírálatával rendszeresen segítette a szerkesztőbizottság munkáját, több esetben volt egy-egy lapszám felelőse és közreműködésével elősegítette, hogy „Az Erdő”-ben megjelenő cikkek az erdészek és erdésztechnikusok szakmai továbbképzését szolgálják.

Dél-spanyolországi nyárfások*

A Nemzetközi Nyárfabizottság 8. ülészakának sok résztvevőjét meglepte, hogy Spanyolországban a nyárerdők és fásítások milyen nagy területet borítanak. A tanulmányút során a legérdekesebb láttnivalók a granadai Santa Fe melletti nyárállományok voltak. A Sierra Nevada hegységből jövő Genil folyó lapályán, a legjobb öntéstalajon termékeny szántó- és zöldséges területek találhatók. Ezek majdnem mindenütt öntözhetők, mivel a folyó medre magasabb, mint a környező terület. Az utóbbi évek gyakori árvizei miatt a zöldséges területet a terjedő nyártelepítés előnyére eléggé korlátozták. A nyárművelés itt már sok évszázadra, egészen a mókrok idejére nyúlik vissza. Santa Fe közelében kerekén 1000 ha kiterjedésű, összefüggő nyárerdő-terület húzódik, 8 km hosszúságban és 1,25 km szélességben.

Santa Fe-ben, úgyszintén Granada tágabb környékén is, nyárfaművelésre a rendkívül sűrű hálózat és ezzel összefüggésben a nagyon keskeny koronájú klónok használata jellemző. Leginkább egy keskeny koronájú és karcsú törzsű, feltűnően vékony ágú feketenyárt telepítenek. Ezt *Populus nigra blanca*-nak nevezik. Ugyancsak elterjedt az előbbinek és az észak-amerikai *P. deltoides*-nek egy hibridje. Ezt *Populus negritonak* nevezik. A hibridnyár nagyobb fatömegnövedékkel tűnik ki.

A nyárákat rendszerint 90×90 cm-es hálózatban telepítik, vagyis kerekén 12 300 db-ot 1 hektáron. Az első két évben a fák közében mezőgazdasági és kertészeti művelés folyik. Gabonát, burgonyát, hagymát, cukorrépát, lent és egyebet termesztnek. Egy évben többnyire háromszor aratnak. Mivel az öntözés a talaj eltömődésére vezet, a mezőgazdasági közteshasználatot azért is sokra becsülik, mert a köztesnövények gyökerei a talajt lazítják. Egy-két évvel az állomány telepítése után a fácskák felét új állományok telepítésére szedik ki. Körülbelül a hatodik évben gyérintenek, ekkor kerekén 3000 fácskát vesznek ki. Ezzel elérik a kb. $1,8 \times 1,8$ m-es hálózatot. A vágásforduló 8–12 év között változik. A ha-kénti évi átlagnövedék 30–38 m^3 . Ha a nyárfát ritkább hálózatban kb. 4×4 m-re telepítik, amint azt kísérleti telepítésekben látni lehetett, az átlagnövedék kb. 15 m^3 -re csökken, mivel a talaj- és légnövtér a vágásforduló első felében nincs fatermelésre teljesen kihasználva. Sűrű hálózatban telepített 6 éves állományok 18–20 m magasak, mellmagassági átmérőjük 12–14 cm.

Az évi pénzhozam ha-ként 10 000 Ft-ra, a talajérték kerekén 100 000 Ft-ra tehető.

A nyártelepítésnek ez a módja egyrészt egészen keskeny koronájú klónok felhasználásával és csak akkor lehetséges, ha a legvékonyabb faanyagot is el lehet adni. A vékony ágak, a fák csúcsának legfelső része és a tuskófa keresett tüzelő és kilószámra kerül eladásra. A rudakat már építésre, pl. dohány szárító pajták építésére használják és a 10–24 cm átmérőjű anyagot szalgfűrészekkel deszkává és pallóvá fűrészelik fel.

A talajt a folyó évente előnti, 35 év alatt a terep az öntéslerakódások következtében 1,5 m-rel magasabb lett. Árvízmentes időben az erdőállományokat árokrendszerrel mesterségesen öntözik.

* Az Allgemeine Forstzeitung 1955. 29/30. számában megjelent közlemény alapján.

AZ ERDŐ — Az Országos Erdészeti Egyesület kiadványa.

Felölés szerkesztő: KERESZTESI BÉLA, a mezőgazdasági tudományok kandidátusa.

Szerkesztőbizottság: BABOS IMRE a mezőgazdasági tudományok doktora, JABLÁNCZY SÁNDOR a mezőgazdasági tudományok kandidátusa, KÁLDY JÓZSEF, KOCSÁRDI KÁROLY, LÁDY GEZA, MADAS ANDRÁS, PÁRIS JÁNOS, SALI EMIL, TÖMPE ISTVAN.

A szerkesztő helyettese: JEROME RENÉ. Technikai szerkesztő: ÁKOS LÁSZLÓ.

Felölés kiadó: A Mezőgazdasági Könyv- és Folyóiratkiadó Vállalat igazgatója.

Szerkesztőség: Budapest, V., Kossuth Lajos tér 11. Országos Erdészeti Főigazgatóság.

Előfizetéseket felvesz a Posta Központi Hírlapiroda, Bp., V., József nádor tér 1. T.: 180-850

Csekkszám: 61.268

Megjelent 1550 példányban. Előfizetési ára egy évre: 60 Ft, fél évre 30 Ft. Megjelenik minden hónapban.

37136-689/2 - Révai-nyomda, Budapest, V., Vadász utca 16. (Felölés: Nyáry Dezső)

